

Any 1

15 cèntims

UAB

Núm. 13

Universitat Autònoma de Barcelona

LA TUIES

- Es veritat, tata, que les esponjes surten del mar?
— Segons: de vegades surten del mar i de vegades d'un musclo.

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

Las informaciones sensacionales de «La Retaguardia»

Cambó, fotogénico

Francisquito, desengañado del yacht, de los negocios y de la política, se convierte en estrella de la pantalla y filma «Sylock el judío».

Cuando aparezca esta verídica cuan sensacional información, se armará la de casa el Ancho. Habrá que ver la cara que pondrán «Pol», Abadal, Puig y Catapúm y el Noi de Tona. Cambó, el ilustre político cuyo nombre lleva una de las casas de meucas más acreditadas del casco antiguo, abandona las pompas y ostentaciones de su vida fastuosa y se dedicará desde hoy al arte mudo. A propósito: ¿sabéis en qué se parece Maura y Montaner a la torre de Leiroux? En que aquel, estadista, y ésta dista de la plaza de Cataluña unos ocho kilómetros. ¿El colmo de un carpintero? Enseñar la cola.

La primera noticia me la dió Carranza, que en esto de las películas es un pieza. Yo, con aquel de aquel que Dios me ha dado, me lancé sobre la pista. Primero fui a preguntarlo a Tressols y que si quieres. Después me leí el *Ciero* de cabo a rabo y tampoco. Le dije a Martín si estaba enterado y me dijo que ya lo había telefonado a Madrid anteaer. Fui a ver a Luengo y me dió unos escalpularios. Pero la casualidad hizo que en medio de la plaza de Cataluña topara con mister Piss Traus, director de la «Kamelo Film Corporation» de Los Angeles, la empresa más importante de los Estados Unidos, Hostatrafanchs y la Bordeta, que acaba de filmar la sensacional película «Un tesoro bajo la falda», o «El pecado de Miss Thuss», cuyas principales escenas se desarrollan en la cima de los Picos Pardos,

de Karayottville, en Connecticut. ¿Sabéis cuáles son las carreras más importantes? Las de caballos, porque son un concurso hi-pico.

Un perro policía que busca un ladrón, ¿en qué se parece a una criatura de bolqueros? En que ¡hus-meal! Y los cronistas de sociedad a una habitación alfombrada? En que ¡hay ca-tifal! ¿Qué pescado sirve para cerrar una puerta? La langosta, ¡que es un ser-rojo!

Pues sí, mister Traus me lo contó todo a madri-guera de oreja. Francisquito estaba ya cansado de hacer de turista cuando los americanos fueron a hacerle proposiciones. Le ofrecen tres millones de dólares por año, una americana nueva de trínca cada ocho días—¡el, siempre tan corrido!—y una finca en el Far West. Sabéis en qué se parece una cosa que yo tengo y me callo a la mayonesa? En que ésta y lo que yo tengo *s'álsa*. Una niña que se escapa de tanto en tanto a casa de la Mamá, ¿en qué se parece a una golondrina? En que éste, va-porcito, y aquella va-porcitas. ¿El mono más antipático? El mono-polio de cerillas.

¿Cuándo se equivocan más los camareros de hotel? Ahora por Navidad. Acabas de comer, les pides una copa de Fundador y les dices: «*Tú, romé*», y te traen jijona o mazapán. Una juegera como cale, ¿qué semejanza tiene con un hereje famoso? ¡Que Cal-vino! Los que tienen menos suerte con la lotería son los hotentotes, que siempre les toca la negra. Ahora, con

todas estas disquisiciones me había olvidado de Cambó. El ilustre amigo, como dice *La Veu*, está posando ya ante el objetivo y la primera película que filmará será «Sylock el Judío». ¿Cómo hará broma *El Progreso*? La exclusiva la tendrá en Barcelona el Cine Gético, que está a punto de abrirse en la Granvía Diagonal, cantonada a la calle de las Trompitas. La inauguración será una cosa memorable y arrocutuda. *La Región* hará una edición especial y Merletti tirará unas fotos. Entre las personas y entidades que han sido invitadas está la flor y nata de Barcelona. Estará Junoy, en nombre de la juventud estudiosa y magreadora, Gañán con lentes y todo por los reporters incon-sútiles, Cristóforo de Domech que escribirá un artículo filosófico sobre la influencia moralizadora del cine, Pujols por los intelectuales, Moraguetas por la gente seria, Las Tres Clases de Vapor, el Centro Republicano Federal Histórico de Pekín y las niñas de Casa la Cinta vestidas de colegialas. Antes que se me olvide:

¿cuál es el animal que es tenedor de libros? El canguro, que lleva el mayor, el mediano y el más pequeño. La paz, que dice Mascias.

RUFASTA

SUCESOS

Accidente del trabajo

leyendo un libro de Joaquín Belda, un muchacho de 14 años de edad, llamado Martín Pescador, tuvo la desgracia de resbalar y hacerse una pelada. Por la noche, el paciente pasó a Casa del Manco, en donde a las doce seguía en estado satisfactorio, tan satisfactorio que después le dió dos pañales de propina a la pupila. Del hecho, por ser casual, no se dió cuenta al Juzgado.

Extravío

Bailando en la «Bohemia» un sujeto desconocido, que se dió a la fuga después de cometido el hecho, se llevó al «Nid d'Or» a una inocente raspa de Matagallos, en donde no se sabe lo que le hizo, aunque parece que fue muy gordo. La muchacha, al declarar ante el Juzgado manifestó que creía le faltaba algo, aunque no lo podía precisar, porque se había desmayado con aquella ingenuidad cuando estaba dentro de la habitación.

Robo

Al dueño de «La Probidad» le robaron unos ladrones seis docenas de gomitas. El perjudicado manifestó en su declaración que las pérdidas eran insignificantes, porque el género robado era usado, de manera que si los ladrones se lo ponen ya han recibido del carpon.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

A. Morcillo. El mejor remedio para dormir es leer los artículos de Marsillach. Si aun así no badalla usted, tiene mala pieza en el telar.

J. O. Faina. Dice usted que su señora sale por las tardes y se va al cine con un primo suyo paralítico de ambos brazos. Si este último extremo es rigurosamente cierto, creo que no hay peligro alguno para la integridad de la frente de usted.

A. Martel Hado. Si su amiga se aburre no caiga usted en la tentación de comprarle un perro, que es el mayor enemigo del hombre. Cómprele una tortuga, que es un animal inofensivo y no da lugar a comparaciones odiosas.

L. Peris Copio. El pez que se coge gritando es el congrio. ¿No ha visto usted nunca pescar con gritos?

Redacció i Administració Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURV ELS DIJOUS

Tot és fer frases

Feia temps que no havíem sentit parlar del doctor Antich, aquell senyor que una vegada donà una conferència a la Casa del Poble des del llit estant. L'altra nit ens en van contar una que mereix la pena d'ésser reproduïda.

En una penya del cafè Catalunya, on cada nit es reuneixen una colla de polítics, escriptors i periodistes, estaven parlant de metapsiquisme i altres excessos anàlegs. El doctor Antich escoltava, escoltava, i callava.

— I doncs, què hi diu vostè a tot això? — li preguntà un dels concurrents.

— Jo? — féu el doctor Antich. — Què vol que hi digui, res!

— Per què?

— No sab que sóc materialista?

— Ah, si? Vostè és materialista?

— Ja ho crec — afirmà el doctor Antich molt seriosament. — *Amb tota l'ànima.*

El discret reclam

Al carrer de... (chsst! res de nom, que no estem per reclams!) hi ha una botigueta on venen, aparentment al menys, verdurs. Mes es veu que el negoci no els hi va gaire bé i han ampliat l'establiment. Utilitzant la rebotiga i l'entressol han montat un discret comerç de carn. De carn de femelleta tendra. No gaire moviment. Quatre xicotetes que van a la tarda a defençar-se algun durot. Un xic de grimègia i res d'escàndol ni d'ostentació.

I sabeu com anuncia la regenta de l'establiment el nou negoci instal·lat a la botigueta? No ho haurieu dit mai. Al fons hi ha un rètol petit i aquestes lletres ignocentes pintades de blau:

« Se venden polvos para la baba. »

El consell del papà

Es diu S.l.d.v.l., és fabricant i amant en extrem de la música i de les senyores, que segons ell afirma són les dues úniques coses capaces de fer perdre el món de vista a un home. *Bon vivant* i dotat d'un humorisme extraordinari, gaudeix a Barcelona d'una merescuda reputació.

Però el nostre heroi té un fill que no es mostra gaire dòcil. El xicot té quinze anys i comença ja a reclamar per ell una mica de llibertat. El senyor S.l.d.v.l. el reté tant com pot, puix sap les desastroses conseqüències que té el començar massa jovenet a viure la vida.

L'altre dia reptava al noi i li deia:

—Mira quin blau em vaig fer diumenge, amb un auto.
— Et va atropellar?
— No, l'auto, no; va ésser en Lluïset que anava a dins amb mi.

—Tens d'ésser ordenat, amar el treball i l'estudi... Si vols arribar a ésser home, imita en tot al teu pare...

— Està bé, està bé — respongué el xicot — però, i si un dia la cambrera em dona una bofetada?

Quina llàstima!

No fa gaire temps es va estrenar en un vell teatre de Barcelona una comèdia d'un novell autor que fou un fracàs sonat. No és que de primer entuvi no vegés tothom que allò anava a l'aigua, però l'empresa tenia certs compromisos ineludibles i no li quedà altre remei que posar l'obra, tot i veient el paper ridícul que anava a fer.

Fini el darrer acte, se n'anà la gent i els còmics es disposaren a arreglar-se per sortir del teatre.

Excusat és dir els comentaris que l'ensorrada de l'obra suggerí als artistes. « Que si sembla mentida que ens facin perdre així el temps; que si aquests directors artístics; que vaja uns empresaris. » En un mot, cadascú es despatxava al seu gust. ¶

Un jove escriptor que rodolava per allí es quedà mirant fit a fit al director, com si una idea fixa l'obsessionés, i per fi, va dir-li:

— Oh! I lo més greu no és això! Lo més greu és que l'autor encara és jove!

— I què vol dir?

— Que abans de morir no ens en farà empassar poques de llunes!

L'home de món

El senyor... No, no ens decidim a estampar aquí son cognom ni amb fuga de vocals, com ho fem amb altres víctimes de la nostra xafardia. Aquest de qui anem a parlar li dona per agafar-se les coses en seri i pot ésser al llegir-ho es feriria.

Doncs, bé. El senyor... té la mania de volguer fer veure que és amic de tota la gent de *pisto* de Barcelona. Sempre conta que ahir va dinar amb en Cambó, que l'altre dia van estar junts amb l'Abadal, que en Xenius li va dir això, que en Garcia Prieto, aprofitant la seva visita a la Ciutat Comptal, va anar-lo a veure... Hi posa tanta convicció que hi ha qui s'el creu i ell mateix acaba per creure's que lo que diu és veritat.

L'altre dia li anunciaren la visita d'un amic. Digué que passés i, mentrestant, agafà el receptor del telèfon i començà a dir, com si enraonés amb algú:

— Sí, sí... Conforme, don Joaquín... Esta noche a las diez con don Alejandro... don Emiliano estará también, ¿verdad? Bueno, hasta la noche.

I, girant-se cap al que acabava d'entrar:

— Res, un amic que em telefona perquè aquesta nit sopem pegats en Lerroux, l'Emiliano i jo...

En aquestes truquen a la porta.

— Deu lo guard. Som de telèfons... Venim a fer una reparació... Examinant les línies hem vist que el seu aparell fa dos dies que no funciona...

L'HORTOLÁ DE SANT BOI

—Avui m'he tirat les quatre primeres parts de l'òpera, i creguin què ja és tirar, perquè són molt grosses!

IN MEMORIAM

En Ramon Raventós

AQUESTS dies s'ha complert el primer aniversari de la mort de l'excel·lent humorista en Ramon Raventós. Coincidí aquesta quasi amb la presa de possessió del seu càrreg d'aquell homònim d'en Letta que entre declaració i declaració, entre nota oficiosa i llista de multes de la Comissió de proveïments ens contava un conte verd o ens feia un xisto que nosaltres reproduïem, *sin citar la procedència*, la setmana següent, baix qualsevol dels pseudònims que utilitzen els nostres companys de redacció. No extranyeu si, contràriament a les habituds del nostre setmanari, aquest article resulta trist. Altra cosa fora una profanació de la memòria del bon amic que tanta glòria donà a les lletres catalanes, la memòria del qual perdurà en el cervell de tots els que el vàrem conèixe.

De tots els que l'hem tractat, pot ésser no n'hi havia cap que hi tingués menys franquesa que jo. Tal volta és per això, per la manca de camaraderia que hi havia entre ell i jo, per haver conviscut tan poques estones amb el pobre Ramon i per haver-lo considerat més llegint-lo que tractant-lo, que m'atreveixo a dir que sóc un dels que més es recorden d'ell.

La darrera vegada que ens vegegrem, sortia de la redacció quan m'el vaig topar. Estava indignat perquè havia vist a una vella que a cops d'esombra intentava separar una parella de gossos que en aquell moment estaven units per un dels vincles més forts i més sagrats. Ell aquelles coses no les podia veure. Era massa persona.

Em va agafar per braç i em va començar a explicar que no es trobava bé. Ell, que sabia sempre el recó del bon vi negre, d'aquell que refà, em va portar a una taberna del carrer del Peu de la Creu. Allí, davant del diví licor d'en Noè, va començar a esplaiar-se.

—Ja la dinyarem, ja! — començava. Mal de cap, desvaneïments i rovell d'ossos? malament. També vos hi trobareu, vós, també!

Jo no m'el creia. Estava gras, vivia tranquil, era propietari d'una dona i fins de les amigues de la dona, no feia excessos ni recordava haver fet mal a ningú.

—Sí, noi, sí! És així aquest món — seguí dient. —Hi ha que dedicar-se al intercanvi eclèctic. Una, dues, tres penes? Doncs, res, una, dues, tres copes! La gent diu: «Signeu homes!». Estan equivocats. Jo dic: «Signeu bèsties!», que és l'única manera d'anar un xic bé.

Ens acomiadarem davant l'impremta de *El Liberal*, ell per anar a sacrificar-se pel seu *Melchor Garra* i jo per anar-me'n cap a casa de la meua amiga, a sacrificar-me per una garra pitjor.

Als pocs dies vaig sapiguer la seva mort. Me va sorprendre tant, que em semblava impossible. En l'horitzó de la vida, on fins allavors jo només havia vist núvols de color de rosa, se m'aparegueren de prompte aquells vasos de vi a que tan aficionat era el nostre pobre company, voltats de corbs, negres com aquell vi que vam tastar el darrer cop que ens vàrem trobar en aquesta vida...

FAUNE VELL

—Però, vols dir-me què et passa?
—Atiguri's, papà, que en Ricard m'ha enviat a fer...
—I tu hi has anat?..

CONTES RURALS

L'estimbada

— I dò, hereu, cap a Sant Privat?

— Que s'hi ha de fer! Per una festa major que tenim a l'any, no l'hem pas de deixar perdre!

— Ja t'ò sò vist quan sorties del Maiol i, que vós que et diga?, desseguida me l'he pensada: l'hereu del Puig, va a festa; i... justa la fusta!

— S'ha de viure, avil!

— Viure... viure... Què sàbes tu lo que és viure, si no t'has mogut mai de les voreres del Gurní i no sàbes més que ballar sardanes.

— Encara les puntegeu, avi?

— Puntejar? No estic per falòrnies. D'ençà de lo del Barranc de les Olletes, aquesta maleïda cama no vol pas fer bondat.

— Ja va ésser una caiguda!...

— M'en parlis pas, que tot jo m'esborrono!

— I diu que va ésser empaïtant una mossota?

El vell pastor es mirà de cua d'ull a l'hereu, clogué l'ull esquer amb picardia i repiquetejant a terra amb el gaiato, va fer un moviment afirmatiu amb la testa.

— I com va ser, avi, com va ser? Mai ningú n'ha pogut treure l'entrellat.

— Ui... m'en recordi pas! Han passades tantes anyades d'aquella feta.

— Diu que era una galant minyona, aquella.

— Aquella? Totes ho són pels pastors quan tenim fam de femella. Totes ho tenen al mateix lloc, burrangol!

— Tothom mormola de si era la jova del Roquí.

— Donques... donques... tothom xerra i ningú sab res. Eri pas una jova.

— Pubilleta?

— I ben donzella! Però això si amb una pitrera i unes anques com les d'una vaca prenyada. Quina donassa, hereu, quina donassa! Vós t'hi jugar que em passava mig pam?

— I empaïtant-la vos vareu estimbar?

— Empaïtant-la? La mala pècora! Després de gosada i ben gosada!

— Certus?

— Què pot essere faig cara de dir gotelles, jo?

— Bé, no vos enfadiu per xò!
— M'enfadi pas amb tu, hereu! És que quan pensí amb aquella bagassa, roïral.

— Tant mala passada vos va jugar?

— Tant?... Mala fi puga fer per llà a ciutat on va fugere per temença a la meua venjança!

— És que voler les coses per força, no està be, avi.

— Per força?... Mal aixís se l'hagués engolida el Salt de Sallent!... Eri ella, ella, qui em cercava per tot arreu i se m'arrambava com una lloca, la barjaula! És una histori que jo me la sé, jo... i els boixos i ginesteres de Santa Magdalena que ens encobrien ben sovint. Si em semblí que m'hi trobi en aquell dia, rellamp! Jo guardavi el remat per damunt de Can Turú. Ella, s'adressavi a la font, de retorn del Santuari. Ni la vaig veure. Des de la font en feu un crit:

— Què!

Vàreig alsar la testa. Què guapassa! Estintolada contra un arbre, em miravi somrient, i em feia senyals perquè m'apropés.

— Què vós?

— Vina, esquer!

ELS EXTRA-RÀPIDS

— El seu senyor ha sortit, donya Amèlia.

— I sap si trigarà molt?

— Si ens espavilem tenim temps, perquè ha anat fins a l'estanc.

M'ho va pas dir dugues vegades. Botent com un anyell vareig apropiant-m'hi.

— Què rumiaves que m'hi m'has vist passar?

— Què rumiavi? Els petons que et faria l'un darrera de l'altri, rellamp!

— Els que em faries?

— Els que t'he fets, ja no entrin en compte.

La tenia dreta davant meu. Els seus pits, grossos, molsuts com dugues cindries, li anavin amunt i

avall com si manxessin i em fregaven just, just el sotabarba. Jo com un ensa ni gosavi tocar-la. Ella se m'apropava, se m'apropava... i el seu respir i la seva flaire forta de femella emmasclada em feien rodar el cap com si fos la roda del Moli del Fondal. Li agradavi molt a... n'ella fer-me patir. Deia que hi gosavi, la truja. Quan me tenia ben encés, que tot jo cremavi, la mala pècora s'apartavi per fer-me glatir. Com ne sabia la endiastrada! Més que una viciosa de ciutat ne sabia! Davant meu, s'arreglavi les mitjes ensenyant-me el seu garrot de pantorilles que eren aixís... aixís! I les cuixes! Fortes, plenes, morenes...

talment semblavin de pele de pressec! Aquell dia... aquell dia — mala tronada l'esmicolí! — s'aclofà com una lloca prop del raig de la font tota aixerrancada. Anavi moguda la maleïda i en portavi una de cap. Jo la miravi amb unes ganes d'abraonar-m'hi!

— Què goites, tafaner? Em va fer ella tota roja de cara i amb una veu tremolosa com la campana de les Olletes.

— Res, goito.

— Que sí, bojo! Prou que t'ho conec amb els nús que poses.

— Donques, sí... goito... goito... Prou que ho sables lo que goito!

— Vina. Apròpet, boig, més que boig!

— Què vós?

— Vina. Assentat. Aixís, tontc. Prou que m'ho pensí lo que goitaves, tafaner. Goitaves això, fa?... Fa que sí?

I l'endiastrada, m'arrapava pels

cabeis amb les seves urpes i em feia abaixar la testa, vulgues que no.

— Això goitaves?... Això?... T'agradí...

— Deixem!

Però ella, forçada com una vaca, m'estiravi...

m'estiravi... i ja hi eri, ja hi eril...

— No em volies fer molts petons? Fes-m'en! Fes-m'en!... Aquí!... Aquí!... I les cuixes se li aixamplavin!...

I ho va lograr, ho va lograr la diablesa; que no eri una dona, no, eri un diable amb fal-

dilles.

Després, varem empen dre el camí cap a Codella. Avensavem muts, avergonyits, sense gosar ni mirar-nos. Eri una truja, creu; eri una truja! Al arribar al barranc de les Olletes, s'em tirà al damunt, m'agarrotà tapant-mi la boca, i m'estimbà, la lladre, m'estimbà!

L'hereu del Puig of amb horror la descripció de l'avi Quel i després, refent-se, replicà incredul:

— Historis, aví?

— Historis? Si no m'arrapí a un pollancre de la barricada, prou em perdi per sempre més en el trau més fondo del cingle i no s'en conti més gai ni gaïera del pobre Quel!

VÍCTOR RIPALDA

De l'amor a preu

ERA el capvespre, a l'hora en què les noies de sa casa van a cercar la llet i les noies de ses cases surten a llençar el reclam. Pel carrer de Tallers es passejava, cercant el pasvolant, una xicoteta rossa, d'uns vint-i-cinc anys, fresca, grassona i vermella. Vaig apropiant-m'hi i ella, que en el seu treball es veu no estava habituada a posar-hí cap encís msinvità, amb un to quasi fred, a seguir-la a un meublè.

Pujarem la fosca i estreta escaleta, passarem davant la taula de l'encarregat que ens entregà unes claus i per un corredor, on una bom-

Durant l'ensaig:

L'autor. Perfectament: la pose és magnífica, subtil, però hi manca intensió, plasticitat, forma...

La tiple. Ah, ja ho entenc: vol dir que m'escursí un xic més la camisa, oi?

beta vermella llençava una llum tènua, entràrem a la cambreta que s'estava havia destinat.

Allí la xicota, dispendenta, inicià, sense més precàmbuls, l'acció de descordar-se la brusa.

— I aral! — li vaig dir jo. — Què fas?

— Yes, despullar-me! — féu ella.

— No vagis tan depressa, dona — li vaig respondre jo.

— Ai, fill meu! — exclamà en tó despectiu (aquelles dones tenen sempre la mateixa costura d'hipòps) jo vaig per feina.

— És que l'home que paga bé — vaig respondre jo, té dret a recrear-s'hi, i com que pago, puc exigir-t'ho; però no obstant, no faig així i et prego que interrompis la teva tasca, que jo ja et despullaré i si t'entretinc massa temps ja m'ho carregars al compte.

Mentre m'escoltava s'havia ajeunt al llit tan llarga com era. Impactedada per les noves observacions alça el cap i mirà en mirant. T'okello quan vull i plego quan me sembla. El meu traio de treball és aquest (en dir això es pegà una forta catxeta a l'anca), la meua posició aquesta, la meua especialitat...

En veure el meu semblant dur i contrariat s'interrumpí i endolguent la seva veu rectificà:

— Bé, maco, bé, no t'enfadis, ja em despullaràs, home, vinga, reietc...

— Vaig que per fi m'has comptes. El temperament dels homes de casa nostra és molt peculiar. Els homes de paguem, mes quan es tracta d'un amor, tarifat,

— Ja és ben estrany això de la llit, no prans una cosa, i com si res, però si en preus quatre gutes, ja has begut oli.

— On vas tant depressa? Sembla que t'apretini!
— L'equivoqueis, si m'apretessin no correia tant!

ens sab greu que la vostra ganduleria ens privi de gaudir de vosaltres al nostre gust...

Encara dubtà un moment.

— Que et repenses? No tens confiança amb un home de mi jo? Bé, aquí van cinc duros. Mai sortiràs de casa meua.

Jo, mentre deia això m'havia quedat en mànegua de canuts. Em vaig assentar al seure costat.

— Vens? Si fossim a l'estiu hauria procurat posar un xic de poesia en aquest encounter banal. Hauriem agafat un auto descobert i hauríem anat a la

tinuar éssent-ho. A vegades em presento, si encara podria ésser capaç de fer la felicitat d'un home, mes després reflexiono i no m'ho crec. No em fío de sofimes de cap mena. Ja he estroncant ds l'irismes i sols aprecio la realitat. La realitat, noi, són quarts.

— La realitat també és l'amor, encara que a vegades es limiti a la brutalitat del pler. Vens, jo al principi no estava gaire entusiasmant amb tu i ara m'has encès. Tanca el llum, els broges i luxura. Oferte-se a les meves carícies, plàcid i luxuriosa. Vaig paladant, àvid, la primera copa de goig sensual, i una altra, i una altra, fins que tots dos restàrem extenuats damunt del llit del sacrifici.

— Tens raó — va dir-me ella al tornar a abillar-se. — L'amor omple la vida...

I jo, al pensar que aquella aventura insubstancial m'havia costat cinc duros, li vaig respondre, quasi reconecentment:

— Sí, però buda la borsa.

L. GANY

Tot és segons com es mira

La tragedia de què era víctima en Schabianet des de feia tres mesos era capaç d'entendrir a un carrabiner. Figurint-se que als noranta dies de plaç de les seves responsales, encara no podia dir gramota floc a al covc. Xlla no feia més

— Vostè, senyor Rota, deu ésser director d'orquestra, veritat?
— I aral! Per què he dit això?
— Oh, com que t'aborn parla de la Banda Rota!

que plorar i ell cridava i renegava, dient que la seva dona no era feta com les altres dones.

I en Sebastianet no tenia raó. El que no era fet com les demés persones era ell. La naturalesa havia estat tan pròdiga amb la seva persona, que quan una dona el veia, com no estés bregada en jocs d'amor, s'espantava de mala manera i no hi volia sapiguer res.

Prou la pobre de la seva muller posava tota sa bona voluntat i accedia a totes les provatures que cada nit assajaven, mes era en va. No hi havia manera.

Un jorn, perduda ja la paciència i sense fer-se càrreg de la desproporció d'elements que lluitaven, en Sebastianet no pogué més i vulguis no vulguis obligà la seva dona a satisfer la seva passió amb concessions istil parisenc, que si bé a ell el posaren a les portes del cel de felicitat, a n'ella no li varen resultar gens. Quan havé passat la febre del desig, la dona es posà a plorar i exclamà:

— Pobre de mi! I que en sóc de desgraciada! Haver-me de veure obligada a fer aquestes coses!

— Però, filla meva — digué en Sebastianet, — quina culpa tinc jo, si tu no ets feta com les altres dones?

— Que no? — va respondre, ja perdut el pudor i la paciència, la pobre esposa. — Pregunta-ho a n'en Quim, i a n'en Fidel, i n'en Martí, si no sóc feta com les demés dones! Ells van poguer fer amb mi sense cap dificultat lo que tu no pots, gamarús

J. BONAPESSA

Arriba a les nostres pecadores mans un certificat de naixement en el qual al parlar de la mare de la criatura, es diu:

« Fulana de tal, casada y profesión la de su sexo »...

Eus sembla que el jutge es va equivocar: en lloc d'un certificat de naixement, es devia creure que feia una « cartilla ».

Un anunci de *La Vanguardia*:

« Se venden dos casas torres jamelgas... »

Deuen ésser eugues.

L'altre dia va morir la mestressa d'un hotel meublé del carrer d'Escudillers i els seus hereus, com gent a qui agrada fer les coses bé tancaren l'establiment en senyal de dol. Mes per a no allunyar massa la clientela fixaren un cartell que deia així:

« Cerrado provisionalmente por fallecimiento de la dueña. »

Aquest provisionalment és tot un poema!

— No, no, no em compri un gall d'indi, senyor Rafel. Més m'estimo una bona polla.

ALVOLTANT DEL BRAÇER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de *sdeu peles*, cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

La fortuna del Sr. Regueral

DAVANT la porta del Casino, rutilant de miralls i de llum, es deturà l'automòbil magnífic que el senyor Regueral, *acreditado industrial y amateur del tiro de pichón*, segons frase del *Profeta Elias*, acabava d'adquirir. El xòfer saltà del pescant a obrir la portella i de l'interior n'eixí, enfundat en el seu abric de rigüissimes pells, fumant un gros havà, satisfet i dominador, el seu propietari.

En el moment de creuar el hall, un senyor, d'aspecte més aviat modest, que portava una ermilla blanca amb una grossa lleontina el deturà:

- Regueral! Tu per aquí?
- Hola, Giralt! D'on redimoni surts?
- Mira, fa dos mesos he tornat d'Amèrica.
- Segueixes treballant amb en Bou, Pou, Salou i Companyia?

— Sempre. Ara em van enviar a fer una inspecció a les seves sucursals de Montevideo i Buenos Aires.

- Marxa bé, allò?
- Psè, regular, molta calma...
- Et guanyes la vida?

— Home, em van fer poders fa dos anys i em donen cent setanta duros. Seria una situació, si tot no estés tan car... I tu? Ja sé que t'has fet milionari, que ets una de les figures financeres del moment!... Conta'm quelcom, home, conta'm quelcom! Com va anar, això?

— Mira, ja sabs que vaig treure una rifeta de dos-cents naps, el segon any de la guerra?

- Prou que m'en recordo!
- Amb allò vaig muntar una casa de... dispeses femenines, m'entens? Vaig tenir molta sort...
- I amb això?
- Amb això sols, no! Però vaig tenir una idea genial. Era quan la crisi del cauxú, sabs? Feia 1900

llir els salvavides usats i vaig posar una fàbrica de neumàtics per camions!

A. T. NERSTA

La il·lució de geometria

SORTIEN de teatre, fent gatzara, la Lluïsa, la Roser, la Fifi i la Totó, acompanyades dels seus respectius amics i cadascú hi deia la seva.

— Figura't — contava l'amíc de la Fifi — que la primera dona amb qui jo em vaig ficar al llit era una vídua. Ella tenia trenta dos anys i jo setze. Res, un abús de la meua candides. Així que vaig sentir el contacte d'aquelles mans ardents i fortes damunt del meu cos, em va entrar un neguit i una febre que jo no sabia el què em feia. En aquests casos de febre, no hi ha com agafar el termòmetre. Així ho vaig fer i de tal manera el vaig trobar que pensava que reventava. I lo pitjor és que jo no sabia pas com havia de fer-ho per calmar aquella cremor que semblava haver-me de devorar el cos.

Ella degué notar la meua alteració i els meus desconeixements en matèria amorosa, puix molt cariñoso, em digué:

- Ai, pobret, com es veu que tu no tens experiència en aquestes coses! Mira, tu sabs geometria?
- Ja ho crec! Em van donar notable a l'Institut.
- Doncs, mira, no has de fer més que agafar el llapic i cercar el vèrtic d'aquest triàngol...

— I el vas trobar aviat? — interrogà la Fifi interessada per la confidència?...

— Ca, donal! Lo més greu no és això! Lo pitjor del cas és que en lloc d'encertar el triàngol vaig encertar el bell mig d'una magnífica circumferència...

J. HUERTA

El cínic

DIFÍCILMENT hauria pogut trobar-se un home més auster en tot Barcelona que don Ricard de Travea, negociant en filferros i varis cops milionari. Feia molts anys que no havia sortit de nit, era

soci honorari i membre de la Lliga del Bon Mot, de la Societat per al Foment de la Moral i una pila de casos per l'estil. I, com acostuma passar en aquests casos, li havia sortit, per ironia de la sort, un plaga de fill que als setze anys ja no tenia recó ni reconet de vida alegre per visitar a Barcelona.

El pare, de tot això no en sabia un mot, puix la seva muller, que s'estimava al noi com a les nines dels seus ulls, li amagava totes les seves banderades i procurava que mai transcendís cap de les seves malifetes. Mes tant va el cantó i la font que a la fi es trenca i un jorn el bon senyor Ricard s'enterrà per un etzar de la vida de cràpula i disbauxa que portava el seu únic fill.

Disposat a donar-li una enèrgica reprimentada, el senyor Traveta trucà el timbre i digué al criat, tan bon punt aquest s'hagué presentat:

- Digui al senyoret Enric que entri.
- És que... — s'atreví a pronunciar el criat.
- Què? Què passa?
- Que el senyoret Enric no hi és.
- I com és això?
- Oh! Va sortir anit després de sopar i encara no ha vingut a dormir...

En sentir això el senyor Ricard per poc es fereix. Fer això el seu fill! Desaparèixe de casa a les onze de la nit i a les nou de l'endemà no haver comparegut! Allò era intolerable! Ah! Prou que s'enteraria quan tornés, el bordegas, de que les gastava son pare!

— Doncs, així que arribi, fes-lo entrar! Ja li arreglaré els cotxes an aquest!

En efecte, a quarts d'onze, ullerós, el cabell en desordre, regalimant-li la suor per tota la cara, efecte de la enorme mantellina que duia, l'Enric comparegué disposat a aguantar el xàfeg que se li esperava.

- Puc passar? — interrogà timidament.
- Endavant! — digué el senyor de Traveta, roig d'indignació.

Al contemplar l'estat en que arribava el xicot, el nostre heroi cregué que anava a ferir-se.

- És a dir que t'en vas de... mala donal!
- No és pas veritat, papà! — respongué l'inecualt.
- Com, que no! Ho sé, em sents? I no repliquis!
- Li dic que no hi vaig! — replicà altre cop amb vivacitat el xicot. — En vine!

UN GAT VELL

□ □ □

Pràctiques amoroses

Jo no sé si a tothom li passa el mateix; mes així que no m'assebento del matrimoni d'alguna criatura d'aquestes que semblen un compendi vivent de bellesa i de gràcia i un màxim agombolament de perfeccions, sento una mena d'angoixa al pensar si aquella ideal nina de carn anirà a parar — i consti que aquest darrer mot l'he escrit sense segones de canvi — a mans d'un home vulgar, ordinari, o bé en les d'un alt oficiant, d'un psicòleg de l'amor que sàpiga compendre tota la valdia d'un cos virginal i enmoïllar-se per a aconseguir d'ell i fer-li sentir a l'ensemps tot el caudal de goig que li pertoca.

La vegada que més va obsessionar-me aquesta idea fou quan vaig enterar-me que la Laieta es casava. Perquè la Laieta era una xicoteta esplèndida, encisadora, de carn nacrada, de cabells d'or, de formes pro-

nunciades i deliciosos; en un mot, un veritable tresor per explotar.

I aquesta idea romangué més en el meu cervell perquè precisament el seu futur marit era un home bast, groller, incançat no sols d'estimar-la com es mereixia, sinó inclús de donar-se compte de lo que era i representava aquella noia.

L'etzar em donà ocasió d'atreure-la i poguer parlar-li a soles. Entre mos desitjos de benhaurança hi vaig desllissar uns mots deixant entreveure les meves temences. No sé encara com ni perquè ella va interessar-se en aquelles manifestacions i em preguntà, quasi ansiosa, com entenía jo l'amor. Calculeu quina fou allavors la meua verbotositat. Jo la creia mereixedora de tota classe de tendreses i d'afalags. Vaig fer una calurosa apologia de la comprensió — valgui el mot — de les interpretacions de l'amor. En tons mig atrevits, mig romàntics, vaig parlar-li de sentiments, d'audàcia, de delicadesa, de brusquetats, de desil·lusions i de plaers eternals. Li vaig dir com creia jo diferent l'amor a través els moments i les persones, sobretot aquestes darreres, i ma plàtica finí playent-me de que ella, tan bonica, jove i esperitua! havés d'entregar el tresor del seu cos an aquell homenet...

Quan s'inicia una conversa d'aquesta mena amb una noia, i ella l'escolta amb complacència, es passa freqüentment de la teoria a la pràctica. I així fou, quasi sense adonar-nos'en. Primer foren uns carfics lleus, apenes destacades entre la meua verbotositat, després, aquesta anà minvant i aquelles creixeren, creixeren, a l'ensemps que jo sentia que em creixia per moments una altra cosa fins que ella, sense reparar ni temences se m'entregà tota de cos i ànima i un sospir fondo segellà la nostra suprema abraçada...

— I, què més? — m'interrogà la Laieta quan ja reparàvem el desordre en que havien restat després del combat les nostres indumentàries.

— Encara vols més? — vaig fer jo, sorprès per aquella interrogació d'insaciable. — Què t'imaginaves que l'amor era més que això?

— Està clar! Com que en Ricard i en Josep em feren una prèdica igual que tu i no varen fer altra cosa que lo que tu has fet, i després l'Ermengol i en Lluis una cosa que s'hi assemblava, però a l'inrevés, i després en Màxim i l'Anfós i en Gustau una combinació que nomenaven no recordo quin número, t'he deixat fer per veure si em descobries quelcom més... Perquè tot això ja ho havia provat amb el meu futur marit i ho fa millor que vosaltres.

CHUCK KLET

Conte premiat del número passat:

Un desengany

Punts de vista

CADA nit, després de sopar, jo anava a pendre cafè a casa dels meus oncles, que tenien una botigueta de calçat al carrer de la Plateria. Allí es reunien uns quants amics, quasi tots veïns de la barriada, i algunes xicotes, força bufones per cert, amb les quals jogàvem a *prendes*, al joc dels disbarats i al *quinto*. Era una manera de passar la nit com qualsevol altra, que en aquelles llunyanes èpoques en què jo anava curt de quartos tenia per mi l'important aventatge de no costar-me cap cèntim.

Entre els que composaven la tertúlia portava sempre la batuta el senyor Cararach, un relletger que gastava un cognom de tenec, es deixava les patilles i empestava la sala amb furtor de caliquenyos. Era un gat vell i en la seva ja llunyana joventut n'havia fet de verdes i de madures. Així que veia una parella de promesos, ja llençava la seva eterna diatriba:

— Mireu-los, com s'estan ben recolliedets, al recó més fosc del saló! Quin parell de víctimes! Mare de Deu, sembla mentida que hi hagi gent encara que vulgui desguitarrar-se la vida! Encara no veig dos com aquests, ja m'esgarrifo! Se m'escroixeixen els ossos de pensar que pels seus fronts, ara desproveïts de preocupacions, pugui passar un pensament tan infernal com el de casar-se!

Callava, un moment, donava dos o tres pades i una caliquenyó i reprenia la sàtira:

— Casar-se, amics meus, és la cosa més terrible, la més espantosa, la més abominable! Així que tu es casa ja pot dir que està ben fomat!

Una casadeta de poc, d'aquelles que llueixen la panxeta amb un desenfado que llinda en la procaçitat i que es creuen que perquè han abraçat la per molts motius santa creu del matrimoni, ja tot els hi és permès, respongué una vetlla:

— Ja veurà, ja veurà, senyor Cararach! Tant com desseguida de casat, no! Jo, per exemple, no vaig estar fomuda fins a la nit i prou feina que hi vàrem tenir l'Andreu i jo!

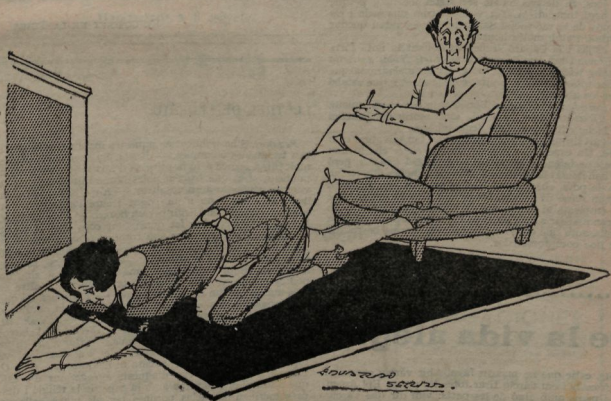
Una soltera de vint-i-quatre anys, d'aquelles que estan sempre a punt d'encendre's, li respongué:

— Després de tot, què? Prou que m'agradaria a mi, fer-me fúmer! I, sobretot, la que se sent fomuda a gust!

La noieta del recó, que feia dos mesos havia renyit amb el *novio*, viatjant que la portava a Les Planes i l'havia ensenyada d'evitar compromisos emplantant la política hidràulica, que amb tan d'entusiasme defensava en Gasset durant molts anys, no digué res; mes jo vaig llegir ben clar en una rialleta que se li escapà lo que pensava en aquell moment:

— Jo no he arribat a maridar-me i, no obstant, sense haver-me casat, estic ben fomat!

MICK E. LETH

— I diu que és un duro, senyoret?

— Sí, però a n'aquest pas em sembla que lo que trobaràs serà un cartutxo.

DIMECRES varem gaudir a *Romea* d'un espectacle nou en aquella casa. El senyor Pous i Pagès va estrenar la traducció d'una comèdia turca, l'autor de la qual no vull nomenar perquè els caixistes en demanariem doble aguinado si havien de començar a posar aquells Alis i aquells Mets i aquells guions que semblen d'un nom de camelo. Die que varem disfrutar d'un espectacle nou, no perquè l'obra valgués res, qu'és una cosa de més bona fe que els títols de la «Sala Empordanesa», sinó perquè tinguérem ocasió de veure a l'Àyerich abillat de visir i a la Marieta Morena abillada de turca fent-li ficar el cap dintre una olla, talment com si fossin a Núria a demanar descendència. Ah! *Ademés* varem sentir dir en escena: — Fill de... mala mare! — que és una cosa d'un realisme enterridor i que sempre plau als que com jo són sociis actius de la Lliga del Mal Mot.

En Santpere ha estrenat a l'«Espanyol» *Marionetes*, de l'Enric Lluelles; això, que a primera vista sembla que sigui una cosa llejta, està força bé i ha agradat d'allò més.

Divendres es va estrenar *Torni l'honra a la noia*, vodevil on es demostra com tres i dos fan cinc, que això de l'honra no és com un duro que es deixa i es torna amb relativa facilitat. Aquestes coses són sèries i no volen jocs. Si de cas ha de ser algun joc nou, perquè no hi hagi trencadissa. Tot va anar com una seda i els habituats de la raó social Santpere-Bergès varen quedar contents i... amb molta honra.

En Rojas i la Caparó segueixen donant la nota forta en el *Còmic* i ara ens han servit els *Siete Niños de Eciya* amb sang i fetge i seba de porc. És un melodrama que posar tots els pels de punta, com la *Dorita*, que també a Per-los aixecar.

El *Barcelona* l'Alba i en Bonafé van fent amb aquella *dm*. Dissabte feren calderada amb motiu del benefici de la Irene Alba. Que sigui l'enhonorabona.

Els vuit lleons de *Novetats* segueixen tan salvatges com sempre. Un espectador ens va dir que entre ells hi han els dos que feien de Zamora a la porta del *Congrés*, però que s'han deixat les pilotes. Volem dir aquelles que tenien a sota la peita, eh? Justos! Havem sapigut que preparen una gran *soirée* de gala en honor dels seus companys que estan empleats al monument de Colom, però que no els deixaran assistir a la festa si no es treuen aquella pintura vermella amb que els van decorar uns marins borratxos en un lloc comprometedor.

EL NEBOT TAFANER

De la vida alegre

NOIS, estic que no puc dirवाल Ahir vàreg entrar a l'*Novelty* i em vàreg tirar totes les parts. Epl Anem a pams amb això de les parts: vull dir que vàreg assistir a tota la funció de cap a cap i que el *mandu* es va donar el gran *atracció* de d'allò i riure. Res, de tant en tant l'haig de portar a veure femelles, si ni se'n m'anyora i s'em posa a plorar tot sol, que creguen que fa veritable

llàstima. Que ja sabeu què hi ha a l'*Novelty*? Fillets de Deu, allò no és un music-hall, és un *sarrallo*! D'entrada, ja vos topeu amb la *Matilde*, que us fa l'ullet i vos tira una flor i una dona entre cap i coll perquè vos aneu entretenint. Ve a ésser una espècie de rosquilla per curar-vos del mal de la baba. Després, comencen a sortir dones a l'escenari i vos queden treient un pam de llengua davant d'aquell bé de Deu de sexe dèbil. La *Miralles*, amb les seves «nostàlgies» i els seus recargolaments que vos deixen la gola més seca que una penca de bacallà. La *Francès*, que si no vos aparteu, d'un cop de pit vos envia més enllà del monument de Colom. Redell, nois, quina abundor de carn més ben repartida! Qui en pogués pescar un palpis de cap a la part de l'anca! La *Margarideta Vila* lluint les seves espanterrants llassades a la trenca, quan interpreta ingènues i la *Claver* que si no fos per por d'un màsteg n'hi *claveria* quatre de fresques i dugues de calentes com ella i vostès comprendran fàcilment. Creieu-me, nois, anar a *Novelty* no és anar a *cu-mèdia* sinó assistir a una reunió general de les onze mil verges quan van deixar l'ofici perquè no donava i a n'elles, com a totes, ja sabeu que els hi agrada que donguin.

De l'*Edèn*, res de nou. En *Saldoni* continua dient animalades en honor de la distingida concurrència i la *Dorita* segueix fent més atropells que un Hispano a tota marxa. Llàstima que no es decideixi a atropellar-me a n'a mi d'una vegada. Diu que té por de trencar-me alguna cosa. Tiri endavant, dona; tiri endavant, que no em ve d'una trencadura!

Al *Principal* segueixen donant un cartell a l'altura de *Matafulit* o *Rindoms* i els habituats han dit que... *bueno*, que a les altres cases ho donen millor i més *acomodo*. Ai, *Fernandu*, que ens n'estàs fent de falta per animar el cap-i-casal de la grimègia!

I com que amb allò que vos he explicat del *Novelty* el *mandu* està que no hi ha qui l'aguanti, m'en vaig cap al carrer Nou a esperar l'hora de la llet en una de les seves clàssiques vaqueries per veure si pesco *bolo*. Apa.

EL COSINET DE LA TUIES

LLETRES DE LLOFRU

Pegafort. S'ha publicat en aquestes mateixes robustes i ben trempades columnes. — *Riteta*. La seva confessió és molt interessant i serà la primera d'una sèrie que pensem publicar, si es que trobem noies bones minyones que es vulguin confessar amb nosaltres. — *Kar Tolina*. Ho hem llegit sis cops i no n'em pogut treure l'entrellat. Pot ésser que ens ho faci llegir per un notari. — *Phar D'Assa*. És un xisto que s'ha fet quasi tant cops com el pecat d'Adam i Eva, que, com sap tothom, és un pecat molt pelut. — *Mich É. Leth*. Van tots dos al número. Vostè és el Mussolini de la grimègia. — *Bit Lleta*. Si, senyor, li ficarem després de tocar-li una mica, perquè sinó no podria entrar. — *Ark Abot*. N'aprofitem un. L'altre és més manso que un cavall de lloguer. — *J. Aumet*. Ni que ens prometés fer-nos cantar «El saltiró de la cardina», per la gentil *Pepeta Iris*, li publicariem. — *Thoch Att*. I ara! Som gent decent nosaltres. — *Adelaida*. El senyor per qui ens pregunta té compromís. — *Buj Hett*. El va portar el *Brusi* quan la batalla de *Wad-Ras* i el va reproduir el *Atlanté* quan encara hi havia sopa. — *C. O. Llonet*. No en faci cas d'aquests *estropajosos* d'ocasió que a lo millor s'escalfen amb la capa de la religió i després escriuen *sargelats* perquè per als music-halls del Paral·lel. Si comencem a repartir bolets i a desenmascarar chantagistes, ens sembla que hauran d'aixemplant el *Clinic* i la *Model*. De totes maneres, mercès. — *Cupido*. Ja s'ha publicat.

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandos (matris i taló), en paper blanc extra..... a 48 ptes. el 100
 Encuadernació, cartó mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
 Id., els mateixos a dues l'atres..... a 60 ptes. el 100
 Encuadernació, cartó mitja tapa..... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulls, paper color superior... a 20 ptes. el 100
 Talonaris entrega, matris i dos talons..... a 55 ptes. el 100
 Encuadernació, cartó mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
 Llibres de «Pedidos» de 50 fulles duplicades..... a 70 ptes. el 100
 Llibres de «Pedidos» de 50 fulles triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya).
 Sense danys fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions:
 COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
 i Centres d'Espeífics.

POMPEYA

Tots els dies Compagnia de revistes, vodevils de
 Victorià Vázquez
 Ed. de CARMEN VARGAS

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENCO que fa
 TRONAR I PLOURE

Monte - Carlo

Tots els dies
 S. M. la Luna-Eqtalimán de Venug

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE / Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
 Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

(VERDURA)
 Plaça de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
 Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.ª, 1.º

— Maestro BRULL —
 Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segelá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Espeíficos

No val a badar!...

La Mundial
 Espalter, 6
 BARCELONA

Q. Ulbada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a ons. Casa de curació pesa qu'hagia ensopegat. Lavatges per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMUL i SERRA.
 Demaneu -le a tot arreu. 2 ptes.

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo, Director Artístico del Teatro del Music-Hall «EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral.
 { Teléfono 4028-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquella animalots que s'agrafen a conseqüència dels altres POLVOS a O'50 la caps. I, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-urinaris, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas. Casa Segelá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

OXYMEL

— Ja és ben empador haver-se de passar tota la nit de reis amb les sabatetes al balcó, perquè t'hi fiquin alguna cosa